

Roskilde Kommune for overtrædelse af loven (Rigsadvokatens j.nr.537/96.CV/jc).

Spørgeren finder det betænkeligt, at de myndigheder, der er sat til at administrere en lovgivning på samfundets vegne, selv overtræder denne lovgivning på en så graverende måde, at anklagemyndigheden nu rejser tiltale.

Svar (7/3 97)

Boligministeren (Frank Jensen, fg.):

Jeg er ikke bekendt med den konkrete sag, som der i spørgsmålet refereres til.

Mere generelt om kommunernes dispensationsadgang kan jeg oplyse:

Efter byggeloven meddeles dispensationer fra bestemmelser i loven og de i medfør af loven fastsatte bestemmelser af kommunalbestyrelsen.

Før 1990 skulle dispensationer til arbejder, hvor kommunalbestyrelsen selv er bygherre, meddeles af amtsrådet og i Københavns og Frederiksberg Kommuner af Bygge- og Boligstyrelsen.

I 1990 blev byggelovens ankebestemmelser ændret, således at amtsrådene udgik som ankeinstans i klagesager og blev erstattet af statsamterne og for Københavns og Frederiksberg Kommuner vedkommende af Bygge- og Boligstyrelsen.

Som en konsekvens af denne ankereform blev samtidig hele dispensationskompetencen – dvs. også i tilfælde hvor kommunalbestyrelsen selv er bygherre – placeret hos kommunalbestyrelsen. Begrundelsen herfor har været, at de omhandlede sager kræver lokalkendskab og ikke kan klares ved skrivebordsbehandling i centraladministrationen, ligesom statsamterne ikke har de fornødne tekniske og faglige forudsætninger for at kunne overtage området.

Jeg vil godt samtidig gøre opmærksom på, at bestemmelserne om kommunalbestyrelsernes dispensationskompetence svarer til reglerne herom i lov om planlægning, der i 1992 afløste kommuneplanloven, og hvorefter kommunalbestyrelsen siden 1977 (kommuneplanlovens ikrafttræden) også har kunnet meddele dispensationer til egne arbejder.

Baggrunden herfor har været, at man ved decentraliseringen i kommuneplanloven har ønsket at placere det politiske ansvar for de konkrete afgørelser samme sted som den reelle beslutning.

Ud fra inhabilitetsbetragtninger blev ordningen i kommuneplanloven gjort til genstand for overvejelser i forbindelse med en ombudsmandssag (F.O.B 1980, 645), men miljøministeren fandt ikke anledning til at foreslå kompetenceforskydningsregler indført i kommuneplanloven ved dispensation til kommunernes egne byggearbejder.

Spørgsmålet om kompetenceforskydningsregler ved behandling af kommunale byggearbejder har også været behandlet i betænkning om håndhævelse af bygge- og miljølovgivningen, afgivet af det af boligministeren og miljøministeren den 30. juli 1981 nedsatte udvalg (Bet. nr. 981/1983).

Det var vurderingen inden for udvalgets flertal, at der ikke ud fra retssikkerhedsmæssige hensyn var tilstrækkelig grund til at indføre hverken kompetenceforskydning med hensyn til afgørelser vedrørende forvaltningsmyndighedens egen virksomhed eller overførelse af tilsynet med udøvelsen af sådan virksomhed. Udvalgets flertal lagde herved bl.a. vægt på, at kommunalbestyrelsens flertal er eksponent for flertallet af kommunens borgere og derigennem varetager almene hensyn, samt at risikoen for ulovlige afgørelser ved behandlingen af egne arbejder ikke er større end ved de beslutninger, som kommunalbestyrelsen er beføjet til på grundlag af en interesseafvejning at træffe over for virksomhed i privat regi.

På baggrund af det ovenfor anførte sammenholdt med, at jeg ikke mener, at placeringen af hele dispensationskompetencen hos kommunalbestyrelsen i øvrigt har givet anledning til alvorligere problemer i de 6½ år, ordningen nu har været gældende, mener jeg ikke umiddelbart, at der skulle være behov for at foretage så indgribende ændringer, som at flytte dispensationskompetencen fra kommunalbestyrelsen.

Spm. nr. S 1570

Til indenrigsministeren (27/2 97) af:
Villy Søvndal (SF):

»Hvor går grænsen for mulighederne efter den kommunale styrelseslov for at uddelegere kompetence til forvaltningen?«